

Benimle Aşık Konuş 9

— Mecaz Adam · 09 Ekim 2018

" Hayat bir yanımızı hüznü esir etse de diğer yandan yaşama tutunmamız için bize bir çıkış yolu gösteriyordu."

Cüneyt'in bir yılın sonunda çıkıp gelmesi Yunusa yeni bir umut olmuştu. Kızgınlığının yanında mutluluk payı da vardı. Onca zorluğa Damla olmasa nasıl katlanabilirdi ki. Cüneyt de Damlaya minnetle bakıyordu. O olmasaydı abisiyle bir araya gelebilme cesaretini kendinde bulamazdı. Abisinin hala kendisine kızgın olduğunu bilse de bu nefrete dönüşmeyecekti. Tatlı sitemler olarak kalacaktı.

Damla kahvaltı sofrasını hazırlamış tembel iki kardeşi beklemeye koyulmuştu. Onların gelişiyle kahvaltıya başlanmıştı. İkilinin ağzını yine bıçak açmıyordu. Ama artık olaydan kaçmak yerine, o olayın getirdiğine kendilerini alıştırıyorlardı. Damla da bu duruma sevinmişti. İkilinin arasındaki buzları eritmek için bir şeyler yapmalıydı. Ama öncesinde yüzleşip içindeki kötü enerjiyi dışarı vurmaları gerekiyordu. Onun için kahvaltıdan sonra kardeşleri baş başa bırakıp evine geçmişti. Ortadaki ölüm sessizliğini Cüneyt bozmuştu.

Cüneyt: Nasıl söze başlanır bilmiyorum. Ama inan ki amacım seni bir başına bırakmak değildi. Ancak kaçarak kurtulabileceğimi düşünüyordum olanlardan. Ama beyhude çabalarımın neticesi beni yeniden yurda getirdi. Çok susturmak istedim vicdanımın sesini. Ama gördüğüm kâbuslar sana haksızlık ettiğimi gösterdi. Bende senden af dilemeye geldim. Ve ölünceye denk ailemin kalan tek üyesi olan senle yaşamak istiyorum.

Yunus: Gidişinin nedeni ne olursa olsun. Savaşın ortasında beni yalnız bırakman hiç adilce değildi. Annemin babamın cenazesini yıkamak ve onları hiç istemediğim halde toprağa gömmek zorunda kalmak hiç kolay değildi. Oysa sen ol istedim en zor anımda yanımda. Sende çekip gidince hem öksüz hem yetim hem de biçare kaldım. Ta ki karşıma Damla çıkana denk. O benim mucizem.

Cüneyt: Damla yenge yalnızca senin değil benimde mucizem oldu. Onun sayesinde sana gelebildim. Oydu bana bu zor anımda güç veren. İnan o zor günlerde günümü gün eden bir insan değildim. Hatta en çok gidenin canı yanar. Senin en azından teselli bulacağın bir şey var. Anne babamıza son görevini de yaptın. Peki ya ben.

Sözler Cüneyt'in boğazında düğümleniyordu. Gözleri dolmuştu. Daha fazla devam edemedi sözlerine. Gözlerinin dolması Yunusu da çok üzmüştü. Kardeşini bu halde görmek istemezdi. O da ağlamaya başladı. İkili bir müddet kendilerini hüznün kollarına bıraktıktan sonra kucaklaşıp hasret giderdiler. Bu zor günde tutunabilecek tek dallarından ayrı kalmak ikisine de çok zor gelmişti. Böyle bilmem ne kadar durduktan sonra Yunustu bu hüznü ortamdan çıkararak söze giren.

Yunus: Bundan sonrası ne olur bilmem. Ama bildiğim bir şey varsa oda artık daha fazla yokluğuna dayanma gücümün olmayışındır. Artık bir saniye bile gözlerimin önünden kaybolmana müsaade etmem. Cüneyt: Küçükken akşam ezanında evde olmam gereken zamanda bile seninle oyunlar oynardık. Geç

kalsak bile sen yanımdayken annem çok fazla kızmazdı. Şimdi de yanımdasın. Geç kalışlarımda bana kızacak bir annem olmasa da yine seninleyim. Buna da şükür abi.

Yunus: Daha fazla konuşma. Hele bir geç kal inan alırım seni ayağımın altına.

İkili gözyaşlarını silip gülmeye başladıkları sırada Damla çıkagelmişti. Abi kardeşin yeniden bir arada olmalarına sevinmişti. Buna sebep olduğu içinde çok mutluymuştu. O gün hep birlikte çıktılar yola. Yıllar sonra ilk karşılaştıkları çay bahçesine gittiler. Burası bitmeye yüz tutmuş bir hikâyenin yeniden alevlendiği yerdin. Burası umutlu yarınlara giden üç biletin olduğu adrestin...

Akşam olup eve döndüklerinde, üçünün de karnı çok acıkmıştı. Damla kolları sıvayıp mutfağa girecekken, Cüneyt durdurdu yengesini. Cüneyt gittiği yerden öğrendikleriyle öyle bir sofraya hazırladı ki, sevgililer Cüneyt'in bu kadar kısa zamanda böylesine güzel bir sofraya hazırladığına çok şaşırılmışlardı. Cüneyt sevgililerin şaşkın bakışları arasında servise başladı. Yemekler öylesine özene bezene hazırlanmıştı ki, çift kendilerini restoran da gibi hissettiler. O kadar güzeldi ki yemekler tıpkı anne eli değmiş gibiydi...

Yunus: Böyle yemek yapmayı ne ara öğrendin. Evde bir yumurtayı bile kıramazdın.

Cüneyt: Gittiğim yerde kalabilmek için çalışmam şarttı. Bir arkadaşımın yardımıyla bu işe bulaşıkçı olarak girdim. Ve aşçılara bakarken öğrendim.

Damla: Seni tebrik ediyorum. Gerçekten de mükemmel bir sofraya. Yemekler bir harikaydı. Ellere sağlık.

Cüneyt: Afiyet olsun yenge. Size bir şey demem gerekiyor. Hani ilk karşılaştığımız yer var ya çay bahçesi. İşte ben oranın yeni sahibiyim. Bir hafta oldu orayı alalı. Umarım kızmadınız. Çalışmam gerekiyor.

Yunus: Niye kızalım oğlum. Çalışmana değil çalışmayıp tembellik yapmana kızılır.

Damla: Çok şaşırırım açıkça söylemek gerekirse. Ama çokta mutlu oldum. Artık sıklıkla gelir gideriz. Peki tek misin orada. Orası çok büyük tek başına işletebilecek misin?

Cüneyt: Tek değilim. Beş kişiyiz orada.

Yunus: O gün dikkatli bakmamıştım oraya. bir ara gidince oraya daha detaylı bakarız. Hem oradakilerle de tanışmış oluruz. Peki okul işin ne oldu. okuyacak mısın. Lise bitti. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun.

Cüneyt: Aslında ben sınavlar için yurda gelmiştim. Sınav sonuçları da açıklandığında Gastronomi bölümünü yazdım.

Damla: Bir yumurta bile kıramamaktan şefliğe doğru ilerlemek. Büyük başarı doğrusu. Başarılar.

Yunus: Allah utandırmasın.

Cüneyt: Sağ ol abi. Sağ ol yenge. Desteğinizi ne olur hiç esirgemeyin benden.

Yemek faslı bittiğinde masayı birlikte topladılar. Sonra da bu mutlu haberler üzerine bir Türk kahve içtiler. Damla ev işlerinin bittiğinden iyice emin olduktan sonra kendi evine geçti. Abi kardeş de tıpkı eski günlerdeki gibi aynı odada kaldılar. Bu gece gerçekten de güzel bir geceydi. Abi kardeş Allaha bu güzel gün için teşekkür edip kendilerini uykuya teslim ettiler.

Devam Edecek...